

af Skibe var godtgjort, at der var en bestemt Fare forbundet dermed, kunde Forholdet stille sig anderledes. Men jeg benægter, at der for Tiden foreligger saadanne Oplysninger, at man derpaa kan bygge en velbegrunder Dom i den Henseende, og saa er det idetmindste min Mening, at da bør man ikke lade sig henrive af en vis øjeblikkelig Stemning til at gaa videre, end hvad i Virkeligheden de givne Forhold og Omstændigheder medføre. Det var derfor meget ønskeligt, om man kunde enes om at lade dette 2det Udsnit af Lovforslaget udgaa, idet jeg da tror paa Muligheden af at kunne enes med det andet Thing, med hvis hele Opfattelse hele denne Betragtning vistnok ikke staar i nogen væsentlig Strid, om at faae en Lov sat igjennem, som etablerer et Tilfyn der, hvor der virkelig er Noget at gjøre og nogen Fare paa Ferde, med virkelig usedygtige Skibe. Kun under denne Betingelse kan jeg være med til at anbefale Ansættelse af Skibsinspektører. Hvis Lovens 2det Udsnit bliver staaende, vil jeg ialtsald forbeholde mig til 3die Behandling at stille Forslag om, at Skibsinspektørerne udgaa; thi da vil deres Virksomhed blive af den Bestaaffenhed, at jeg ikke vil kunne være med til at stemme derfor. Der er nemlig to Ting, man maa skjelne imellem. Et er at opstille for Bestuining og Bestaaffning visse lovbestaaende Regler, som skulle overholdes under Straffensvar, det er Et, det er noget Lignende, som finder Sted ved mangfoldige Næringsbrug, at der er befalet visse Hensyn, som skulle tages, og overtrædes disse Hensyn, paadrager den Paagjældende sig Straf; men her er Spørgsmaal om noget Andet, om at gaa et væsentligt Skridt videre, idet man nemlig paa Forhaand vil etablere fra Statens Side et Tilfyn med, at saadanne Overtrædelser af Lovens Bestemmelse ikke finde Sted. Det vil altsaa sige, at der træffes her en forebyggende Foranstaltning, og det kan jeg erkjende Nødvendigheden og Nødvendigheden af overfor den ene Side af Loven, men derimod ikke overfor den anden. De øvrige Enkeltheder af Lovforslaget have jo ikke saa stor Betydning, saa at jeg ikke tvivler om, at, hvis det lykkes at komme til Enighed om Hovedpunkterne i Sagen, vil det ikke være vanskeligt at opnaa Enighed om de øvrige Punkter; men jeg tilstaar, at efter den høitærede Ministers Udtalelser igaar ere Udsigterne til at opnaa virkelig Enighed om Hovedpunkterne bleve i en ikke ringe Grad svækkede. For Dieblisset skal jeg derfor kun indskrænke mig til at anbefale ærede Medlemmer at følge det eller de Flertal, hvortil jeg og mine Meningsfæller have sluttet os, og stemme for Forslagene under Nr. 1 og 2.

Judenrigsministeren (Steel): Da vi sidst her i Salen behandlede dette Lovforslag, var det ærede Medlem for Præstis Amts 6te Valgkreds (Bojsen) egentlig den, der skarpest udtalte

sig for den Begrændsning af Lovens Omraade, som nu atter finder en Drøftelse i ham her. Han er Hovedtaleren — saavidt jeg forstaar det — for det Parti, hvis Opfattelse af Loven ligger fjernest fra Regeringens Opfattelse. Det er derfor, jeg finder det rigtigst allerede nu at udtale et Par Bemærkninger lige overfor, hvad han har fremført, idet jeg villig skal følge hans Exempel og kun holde mig til de to Punkter, som for mig have afgjørende Betydning. Det ærede Medlem foreskrev fremdeles om sin Interesse for Loven og mente, at Loven bedst var tjent med at blive vedtaget i den Form, han ansaa for rigtig, navnlig saaledes, at Lovens 2det Udsnit udgik. Men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at dersom hans Raad skulde blive fulgt, da naaer han ikke sin Hensigt, thi dersom Noget skal gjøre Loven uantagelig, er det Vedtagelsen af de to af ham foresatte Forslag og navnlig af det første. Paa den Maade, han nu har forklaret det — ogsaa for det Tilfælde, at Regeringens § 4 skulde blive staaende nogenlunde uforandret — maa Meningen utvivlsomt være den, at den indre Fart i alt Væsentligt skulde gives fri. Det er ikke min Mening; min Mening er, at den indre Fart skal være Tilfyn undergivet saavel som den udenrigske; i den Henseende skal der ikke være nogen Misforstaaelse mellem nogen Del af Thinget og mig. Jeg kan heller ikke paa nogen mulig Maade se, hvorledes det ærede Medlem kunde komme til den Slutning, at Regeringens Stilling til Sagen, saaledes som den nu foreligger i Redaktionen af § 4, ikke skulde være væsentlig forskjellig fra Flertallets Standpunkt, men at baade Regeringen og Flertallet vare enige om, at den indre Fart i Virkeligheden skulde være aldeles fri. Det har aldrig været min Mening, og det kan heller ikke udsædes af Paragrafen. Jeg har tidligere udtalt, og jeg skal her ganske kort gjentage det, at den Betegnelse for Lovens Hensigt, som findes i § 2, den nemlig, at der skal drages Omsorg for, at der ikke i nogen Fart gaar Skibe til søs, som udsætte de Paagjældendes Liv for siensynlig Fare, er saa bestemt og saa begrændset, at den maa gjælde som Hovedregel baade for den ene og for den anden Fart. Naar man siger, at et Skib kun skal forhindres fra at gaa ud i saadanne Tilfælde, hvor de Personer, der gaa ud med det, ere udsatte for siensynlig Fare, saa veed jeg ikke, hvorledes man egentlig skulde kunne modificere dette Udtryk paa en saadan Maade, at der forlangtes noget Mindre end dette. Dette forlanger jeg ialtsald baade i den indre og den ydre Fart. En anden Sag er, at man kan stille forskellige Fordringer til de Skibe, som skulle gaa i længere Fart, og til de Skibe, som skulle gaa i en begrændset Fart, men dette indeholdes jo i selve Loven, idet der jo nemlig er tilføjet: „i den Fart, hvortil det er bestemt“, og deri ligger jo, forstaaelig forstaaet, allerede Til-